

opusdei.org

Carta del Prelat de l'Opus Dei sobre la família

A l'inici de 2006, Mons. Xavier Echevarría ha escrit una carta als fidels i cooperadors de l'Opus Dei. Recollim els paràgrafs que en aquesta carta es dediquen a la necessitat d'enfortir la institució familiar.

17/01/2006

En aquest temps de Nadal, la Sagrada Família ocupa de manera especial el centre de les nostres mirades. Per

això, resulta lògic que, en contemplar la trinitat de la terra, acudeixi al nostre cor, junt amb la gratitud i l'adoració, la petició perquè arreu es respecti i es defensi la veritable naturalesa i dignitat de la institució familiar; i perquè especialment les famílies cristianes siguin un reflex de la llar de Natzaret. Així ho llegíem en la pregària que la litúrgia ens posava als llavis el passat 30 de desembre, festa de la Santa Família de Jesús, Maria i Josep, convidant-nos a pregar: *Senyor i Déu nostre, que ens heu donat en la Sagrada Família del teu Fill el model perfecte per a les nostres famílies: concediu-nos practicar les seves virtuts domèstiques i estar units pels llaços del vostre amor, perquè puguem anar a gaudir eternament, amb els tres, de l'alegria de la vostra casa. (Missal Romà, Festa de la Sagrada Família, Col•lecta).*

En la seva última intervenció pública sobre aquest tema, prop ja del final dels seus dies, el sant pare Joan Pau II recordava que «precisament contemplant el misteri de Déu que es fa home i troba acollida en una família humana, podem comprendre plenament el valor i la bellesa de la família». En efecte, continuava el Papa, «la família no només està en el centre de la vida cristiana; també és el fonament de la vida social i civil i, per això, constitueix un capítol central de la doctrina social cristiana». (Joan Pau II, Discurs als participants en l'Assemblea del fòrum de les Associacions familiars, 18-XII-2004).

També Benet XVI insisteix en la importància de comprendre a fons el significat del matrimoni i de la família en el disseny diví, enfront dels qui s'obstinen a reduir-los a meres construccions humanes i, per tant, susceptibles de reformes

arbitràries amb el passar dels temps. En realitat —assenyala el Papa—, el matrimoni i la família no són una construcció sociològica casual, fruit de situacions històriques i econòmiques particulars. Al contrari, la qüestió de la correcta relació entre l'home i la dona enfonsa les seves arrels en l'essència més profunda de l'ésser humà i només a partir d'aquí pot trobar la seva resposta. És a dir, no pot separar-se de la pregunta antiga i sempre nova de l'home sobre si mateix: qui sóc?, què és l'home? I aquesta pregunta, per la seva banda, no pot separar-se de l'interrogant sobre Déu: existeix Déu? i qui és Déu?, quin és veritablement el seu rostre?. (Benet XVI, Discurs en l'obertura de l'Assemblea eclesial de la diòcesi de Roma, 6-VI-2005).

En suscitar aquests interrogants, el Papa recorda alguns principis fonamentals de la Sagrada Escriptura; entre altres, que l'home

ha estat creat a imatge de Déu, i Déu mateix és Amor. Per això, la vocació a l'amor és el que fa que l'home sigui l'autèntica imatge de Déu: és semblant a Déu en la mesura que estima (Ibíd.). I l'amor, ho sabem bé, s'alça com allò més oposat a l'egoisme.

Sant Josepmaria ens va repetir que la nostra fe no desconeix gens del bell, del generós, del genuïnament humà, que hi ha aquí baix. Ens ensenya [la fe] que la regla del nostre viure no ha de ser la recerca egoista del plaer, perquè només la renúncia i el sacrifici duen al veritable amor: Déu ens ha estimat i ens convida a estimar-lo i a estimar els altres amb la veritat i l'autenticitat amb la qual Ell ens estima (Sant Josepmaria, És Crist que passa, n. 24). Només amb aquesta convicció, duta un dia i altre a la conducta personal, a la pròpia llar, al lloc de treball, etc., es podran refutar amb eficàcia —amb l'ajuda

de la gràcia— les idees errònies i assolir que tornin a Déu les persones que les sustenten.

Una de les conseqüències immediates d'aquesta vocació original a l'amor se centra que ningú es pertany exclusivament a si mateix. Tots ens vam trobar fermament entrellaçats pels vincles del mateix origen i de la mateixa fi, que tenen el seu fonament en Déu. Tots som cridats a assumir la nostra responsabilitat personal pel bé de la societat, cadascú segons les circumstàncies de la seva pròpia situació. En el cas de la família i del matrimoni, queda clar que les lleis que regulen aquestes institucions — tant les de l'Església com les de qualsevol societat que cerqui rectament el bé comú— no són sense més una forma imposada des de fora, sinó una exigència intrínseca del pacte d'amor conjugal i de la profunditat de la persona humana.

En canvi, les diverses formes actuals de dissolució del matrimoni, com les unions lliures i el “matrimoni a prova”, fins al pseudo-matrimoni entre persones del mateix sexe, són expressions d’una llibertat anàrquica, que es vol presentar erròniament com a veritable alliberament de l’home. Aquesta pseudo-llibertat es basa en una trivialització del cos, que inevitablement inclou la trivialització de l’home. Es basa en el cas que l’home pot fer de si mateix el que vulgui: així el seu cos es converteix en alguna cosa secundària, quelcom que es pot manipular des del punt de vista humà, quelcom que es pot utilitzar com es vulgui. El llibertarisme, que es vol fer passar com a descobriment del cos i del seu valor, és en realitat un dualisme que fa menyspreable el cos, situant-lo —per dir-ho així— fora de l’autèntic ésser i de l’autèntica dignitat de la persona (Benet XVI,

Discurs en l'obertura de l'Assemblea eclesial de la diòcesi de Roma, 6-VI-2005).

Com a ciutadans i cristians responsables, hem de fer tot el possible per a defensar i promoure els valors irrenunciabls en aquest camp fonamental per a la vida de l'Església i —no ho oblidem— de la societat civil. Se'ns presenta com una de les tasques més urgents de la nova evangelització. L'obligació de difondre la recta doctrina sobre el matrimoni i la família afecta la responsabilitat de tots. Les festes d'aquests dies ens ho posen gràficament davant els ulls i ens impulsen a no adormir-nos, a despertar a moltes altres persones del somni dolent que de vegades els escomet.

No vull acabar sense un esment especial de les famílies nombroses, a les quals el nostre Pare tenia tanta

estima. Com a fruit de la seva llarga experiència, solia comentar: he vist bastants matrimonis que, quan el Senyor no els dóna més que un fill, tenen també la generositat de donar-lo a Déu. Però no són molts els que ho fan així. En les famílies nombroses és més fàcil comprendre la grandesa de la vocació divina i, entre els seus fills, n'hi ha per a tots els estats. Però he comprovat també amb acció de gràcies al Senyor —i no poques vegades—, que uns altres, a qui el Senyor no els dóna família —sent matrimonis exemplars—, saben acceptar amb alegria la voluntat santa de Déu i dedicar més temps a la caritat amb el proïsme (San Josepmaria, Apunts de la predicació publicats a Obres X-63, pàg. 20-21).

Igual que el nostre Pare, tot el meu afecte —com el vostre— es dirigeix també als matrimonis als quals el Senyor no concedeix fills. He vist moltes vegades complir-se a la lletra

el que afirmava el nostre Fundador: que aquestes famílies no només poden santificar la seva llar, sinó que a més disposen de més temps per a dedicar-se als fills dels altres, i són ja molts els que ho fan amb una abnegació commovedora (Sant Josepmaria, Apunts presos en una tertúlia, 10-IV-1969), posant en pràctica una paternitat i una maternitat fecundíssimes. Em consola el pensament que molts fidels han arribat a l'Obra per l'acció generosa d'aquests "pares i mares".

Recentment, el papa Benet XVI ha afirmat que en l'actual context social, els nuclis familiars amb molts fills constitueixen un testimoniatge de fe, de valentia i d'optimisme, perquè sense fills no hi ha futur. I afegia: formulo l'auspici que es promoguin noves i adequades iniciatives socials i legislatives per a tutelar i sostenir les famílies més nombroses, que constitueixen una riquesa i una

esperança per a tot el país (Benet XVI, Paraules al final de l'audiència del 2-XI-2005). Que aquestes paraules del Sant Pare ens impulsin fortament a seguir esforçant-nos perquè, en tots els llocs, s'ajudi a fons les famílies a complir la seva missió —sobrenatural i humana— indispensable per al futur de la societat.

Tornem a la contemplació del misteri del Nadal, que d'alguna manera es reitera cada dia perquè diàriament ve Jesucrist als nostres altars i quotidianament neix i reneix en les nostres ànimes per la gràcia. No deixem d'acudir amb freqüència al Pessebre perenne del sagrari (Sant Josepmaria, gener de 1939; cit. en Camí. Ed. crítica-històrica preparada per Pedro Rodríguez, Rialp, Madrid 2004, 3^a ed., p. 1051), per a demanar-li llums i aprendre d'Ell.

Com ja us he assenyalat abans, tots estem implicats en aquesta tasca, primer amb una oració generosa i, sempre que sigui oportú, amb el consell adequat. El Senyor, que a Canà de la Galilea es va servir de la docilitat dels servents per a convertir l'aigua en vi, també ara desitja servir-se dels cristians, de nosaltres, per renovar els seus prodigis, de manera que moltes persones creguin en Ell (Cf. Jn 2, 6-11).

+ Xavier

Roma, 1 de gener de 2006

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-
prelat-de-lopus-dei-sobre-la-familia/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/carta-del-prelat-de-lopus-dei-sobre-la-familia/)
(10/08/2025)